

„Lola, vstávaj! Ponáhl'aj sa!“ Čo za hlas mi to kričí do ucha? A čiá ruka mi to trasie ramenom? Dnes sa mi ani náhodou nechce vstávať... Ale len čo som otvorila jedno oko, zbadala som svojho brata Toma ako mizne v chodbe. Mal na sebe spodky a práve bojoval s rukávom na svetri, ktorý sa snažil na seba navliecť.

„Vstávaj!“ zhúkol. V to ráno sme boli doma

sami. Pierre, môj nevlastný otec, odišiel do práce ako vždy skoro ráno. A chvíľku po ňom šla z domu aj mama, aby vyzdvihla dedka na stanici. Deň predtým nám povedala: „Dávam vám na starosť Kroketku, dobre? Nezabudnite jej dat' nažrat' a ísť s ňou von ešte pred odchodom do školy.“ Kroketka je naša úplne nová malá fenka.

Srst' má jemnejšiu ako vlna a energie viac ako vrece bích. S čistotou sa však ešte úplne nekamaráti.

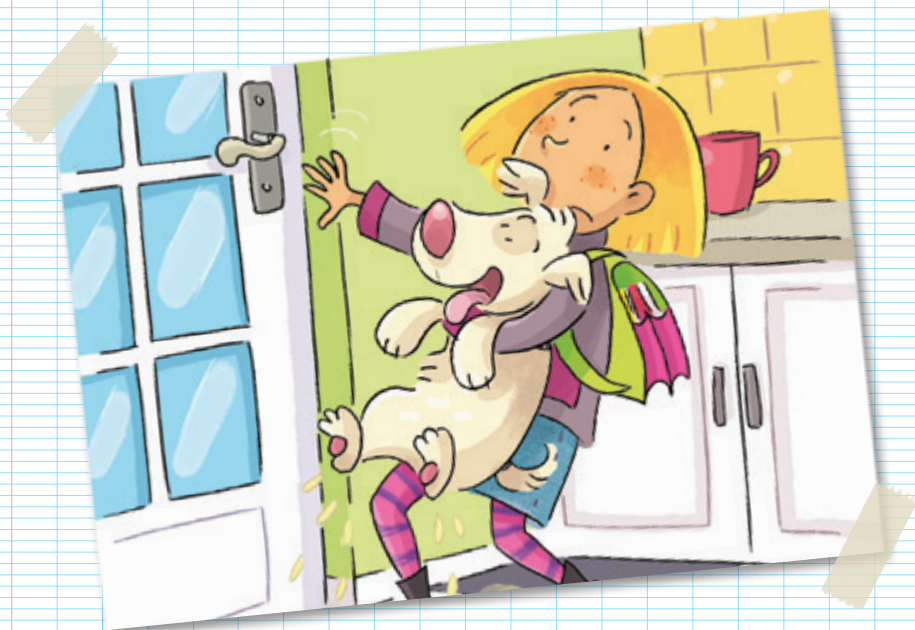
S hlavou položenou na vankúši som sa pozrela na budík: 8:20! Bolo už 8:20! Vyskočila som z postele, rýchlo som sa prehrabla vo veciach v skrinke a hodila na seba sukňu a sveter, ktoré viseli na operadle stoličky. Na česanie mi už nezostal žiadny čas, aj keď som mala vlasy vzadu poriadne

zauzlené. Tom zbehol dole schodmi ako blesk.

„Švihni si!“ zakričal na mňa ešte po ceste. Schytila som školskú tašku a uháňala hneď za ním. Krokетка v kuchyni kňučala a skackala ako strelená. Moje nervy! Pri dverách do záhrady som zbadala veľkú žltú mláčku. A keďže Krokетка po nej postúpala a všetko poroznášala, odtlačky jej labiek vytvorili na zemi zaujímavú dekoráciu.

„Fuj!“ zatváril sa Tom zhnusene. Krokетка bola celá št'astná, že nás vidí a skokom sa hneď vrhla smerom k nám. Tomovi sa ju podarilo odtlačiť od seba skôr, ako mu s mokrými labkami vyrobila na nohaviciach mokré odtlačky.

„Daj ju do záhrady!“ prikázal mi. Chytila som Kroketku, slalomom som sa pomedzi nacikané mláčky dostala až ku dverám a vystrčila som ju von. Tom zatiaľ